

Stylist: Butor Kriszta; Smink-fodrász: Somogyvári Dóra; Ruhaszponzor: Pepe Jeans. Kiegészítő ruhák: Replay

SZÖVEG –
SZÁM KATI

SOROZAT –
KÉPMÁS

KÉP –
EMMER LÁSZLÓ

”IGAZI ZENÉSZ AKAROK LENNI, NEM CELEB”

Freddie-vel egy kávézóban beszélünk meg találkozót. Várok a soromra, mert éppen egy fiatal lány készít velem interjút. Mosolygósan, udvariasan válaszol, de a tartása merev, mert már a fotózáson is nagyon fáj a dereka. A kilátásaim nem túl jók, az ilyesfajta fájdalom, amelyen még uralkodni is kell, nem használ egy beszélgetésnek sem. Pláne nem olyasvalakivel, akit sosem láttál, és cikket is ír majd abból a negyven percből. Tartok tőle, hogy én nem is tudtam volna ilyen türelmes és barátságos lenni, egy címlapfotózás és egy másik interjú után, ráadásul ebéd előtt...

◆ – **Kiderült, mi a baja derekaddal?**

– Egy régi térdműtő okozza a fájdalmat, amelyet nem jól kezeltek. Emiatt felborult a statikai egyensúlyom, átterheltem a súlyt az egyik lábamra, a csípőm és a medencém is torzult.

– **Ez 19 éves korodban történt, sport közben. Van gyakorlatod már az ilyen újrakezdésekben...**

– Csak akkor nem maradtam le semmiről...

– **Hiszen a kosarazást abba kellett hagynod!**

– De ma már tudom, hogy nem véletlenül. Folyamatos sérülések értek, mintha az élet sorra adta volna a tockosokat, hogy ne ezzel foglalkozzak. Pedig én nagyon hajtottam. Minden edzés után ott maradtam, dobtam száz hárompontost és száz büntetőt, és írtam egy füzetbe, hogy mennyit fejlődtem. Heti vetítésben gyönyörűen mentek is föl a százalékok.

– **Miért akartál ennyire jó lenni?**

– Én mindig a legjobb akarok lenni, ha belekezek valamibe...

– **De az ember nem lehet mindenben jó.**

– Ez így van. 19 évesen azt gondoltam, hogy kijövök abból az állapotból. Szerettem volna visszamenni a pályára. De egy idő után éreztem, hogy ez a térd semmire sem jó, azóta csak egyszerű voltam kosárlabdapályán.

– **Hogy tudtad akkor átállítani a váltókat?**

– Nem ez volt a hivatásom, csak a hobbi, és akkor még tanultam. Úgy minden könnyebb, kijelölik neked az utat. Átkalibráltam magam. A fekvőgipszben vettem először gitárt a kezembe, a főiskolán pedig már verseket, dalszövegeket írtam az előadásokon. És állandóan zenét hallgattam. Annyira fontossá vált egy-egy jó zene, hogy gyakran mutattam a szaktársaimnak is a kedvenc számaimat, főleg rock- és gitárzenét. Azokat szerettem, amelyek épülnek, épülnek, aztán egy nagy, katartikus feloldásban végződnek. Amikor azt vettem észre, hogy közben a többiek másról kezdenek el beszélni, vagy nem figyelnek – holott én a legbelsőbb szentélyembe engedem be őket –, szinte megsértődtem. Akkor jöttem rá, hogy nekem a zene mást jelent, mint nekik. Sokkal fontosabb része az életemnek. Egészen más mélységeket és magasságokat élek meg egy dalban. Én nem azért hallgatok zenét, hogy közben beszélgessek, nem is szeretem azok a pubokat, ahol háttérzene szól, mert azon kapom magam, hogy nem figyelek a társaságra.

Amikor erre rádöbentem, az végtelemül ijesztő volt, mert épp egy idegenforgalmi főiskolára jártam.

Először elvégeztem egy idegenforgalmi szakmenezszerképzést, mert azt ígérték, hogy akkor lerövidül a diplomás képzésem, és azt reméltem, hogy mellette elmehetek dolgozni. Át is jelentkeztem, de közben megváltozott a kreditrendszer, ezért egy kivételével az összes tantárgyat újra fel kellett vennem. Nagyon nehezen viselem a fölösleges dolgokat és az igazságtalanságot. Otthagytam az egészet. Ma már tudom, hogy jó döntés volt, de nagyon nehéz. És ezután életem legsötétebb hónapja következett. Ott álltam 22 évesen perspektíva nélkül. El kellett mondanom a szüleimnek, hogy nem leszek szállodaigazgató, és tudtam azt is, hogy amikor majd felteszik a kérdést, „akkor hát mit akarsz”, arra meg nincs válasz. Ezt nem kívánom senkinek.

– Hogy fogadták?

– Nem bántott senki, de három hónap depresszióba süllyedtem. Akkor elhatároztam, hogy elmegyek dolgozni. A konditeremben kaptam recepciós állást, ahova addig is edzeni jártam. Mindent letakarítottam, a szoláriumot is 15 percenként, hogy lássák, nem lébecolni jöttem, hanem ki akarom magam mozdítani ebből a gödörből. Havi 260 óráért kaptam 100 ezer forintot, de edzhettem, belekóstoltam kicsit a diétikába, az anatómiába, megismertem különböző edzésmódokat. Odáig jutottam, hogy edzőket is helyettesítettem. Kialakítottam a kört, amelyben létezhettem.

– És hogy vezetett innen az utad a tehetségkutatóba?

– Pestre költöztem, és a barátaim négyéves unszólása után, amikor épp ismét rásérültem a térdemre, jelentkeztem a tehetségkutatóba, a Rising Starba. Ha az ember lába sínben van, nagyon semmit érőnek tudja érezni magát, talán ezért is adtam be a derekamat.

– A tehetségkutatót pedig éppen az ilyen elszánt figuráknak találták ki?

– Szinte még egy hangot sem adtam ki a torkomon, máris aláírtattak velem egy ötszáz oldalas papírköteget, amit aztán a fejem fölött lapozgattak, mert ahogy egy lépést előre jutottam, máris érvénybe lépett a következő fázis. És egyszer csak benne voltam a műsorban. Ez egy centrifuga volt, pláne nekem, aki akkoriban egy építőipari cégnél dolgoztam értékesítési menedzserként, ami lássuk

be, elég messze van az előadó-művészettől. Negyedik lettem, és Kállay-Saunders Andristől kaptam egy csodálatos dalt, a Mary Joe-t. Ezzel elindult minden, három és fél évvel ezelőtt.

– Szerinted miért voltál sikeres?

– Semmi nem szólt mellettem, de a legnagyobb sötétségben meg tudtam teremteni az utat a céloom felé. Egy tehetségkutató nem segít, ha utána nem kezdesz el dolgozni. A felszínen kell tartanod a neved, és ez egyáltalán nem könnyű.

– Ma már nem sérül az önérzeted, amikor a saját dalodat és előadó-művészetedet több száz vagy ezer ember elé kiteszed?

– Ma már tudom, hogy az ízlés és az igényesség különböző dolog. Nem mindenki érzi és értékeli azt a zenét, amit én szeretek, de nekem nem azzal kell foglalkoznom, hogy kinek nem fog tetszeni. Azokat keresem, akik lúdbőröznek attól, ami engem is megérint, ami nekem is fontos. A dalokhoz kell egyfajta lelkiállapot, lelki szint. Azon a szinten, ahol én vagyok, sokan vannak, és vannak fölötte és alatta is. De ez változik, és lehet, hogy egy dal, ami egyszer fontos volt, már nem lesz az, vagy egy másik, amelyet egykor nem értettem, jelentést kap, mert felfedezek benne egy sort vagy egy hangszert, amit addig észre sem vettem.

– Nem tartasz attól, hogy a szöveget könnyű félreérteni?

– Ez benne van, ahogy a verselemzésben is: „gondolta a fene”, mondaná a költő, ha hallaná. Az nem feltétlenül baj, hogy a közönség asszociációja másfelé visz, mert nekik talán egész más a lényeges. Az, amiért én megírtam, nekem fontos. A szellemi terméknek nem az a küldetése, hogy használati utasítással pontosan megmondjuk, mire jó. Valaki táncol rá, valaki meditál, miközben hallgatja. Mindenki használja úgy a saját valóságában, hogy az segítsen neki!

– De azért nem szereted, ha beszélget, miközben te énekelsz.

– Ha élő előadás van, akkor nagyon zavar, mert nem azért megyek oda, hogy nekem jó legyen. De azt nem várhatom el, hogy felvételtől ne hallgassák háttérzeneként, mert ma már annyira felgyorsult az élet.

– Olvastam, hogy Caramel a példaképed...

– Magyarország top kategóriás férfi éneke, és aki ismeri, tudja, hogy jó ember is. Nyilván kell ehhez egyfajta lelki érettség. A dalainak a mondanivalója ugyanaz, amit én is el szeretnék mondani. Nagyon jólesett, amikor mondta, hogy ő is szereti, amit csinállok. De ugyanilyen példakép Rúzsza Magdi. Nem csinál hülyeségeket, nem celeb, hanem igazi zenész. Én is az akarok lenni.

– Milyen volt műsorvezetőként visszatérni A Dalba, amelyben te is versenyző voltál pár éve, sőt, meg is nyerted?

– Ez nem segített, annál sokkal jobban féltem. Teljesen irracionálisnak tűnt, hogy én ott műsort vezessek.

– Mégis elvállaltad.

– Mert szeretem a kihívásokat. De erre nem lehet felkészülni, ezt a dinamikát nem lehet lemodellezni, hiszen a próba 10-től 4-ig tart, a műsor meg 7-től fél 9-ig. A próba után úgy érzed, ez simán menni fog, idemész, odamész... csak hogy a műsorban minden tízszer pörgősebb.

– A mostani derékfájásnak a stressz is oka lehet, nem?

– Inkább az, hogy négy éve nem pihentem. A Sztárban sztár tíz hete a legkeményebb dolog volt, amibe valaha beleugrottam, ezért utána elmentem egy négyéjszakás wellnessre pihenni. Azt hittem, ez elég, ezzel rendben is leszek. És utána rögtön jött A Dal hajtása hat héten át.

– Azt mondtad, nem akarsz celeb lenni. A Sztárban sztár nem afelé vezet?

– Embere válogatja, van, aki hülyét csinál magából, van, aki komolyan veszi a feladatot. Azt hiszem, azzal az évaddal szerencsém volt, mert nem voltak benne bohócok. Először én is tartottam attól, hogy megbélyegző egy ilyen szereplés, de rájöttem, nekem nem azzal kell foglalkoznom, ki mit csinál. Ha én úgy állok oda, hogy izig-vérig Chuck Berry vagyok, akkor senkinek nem jut eszébe, hogy ez celebség. Szeretnék ahhoz felnőni, amit elképzelek magamról. Ez még nyilván messze van, hiszen csak a szárnyaimat bontogatom, de soha, sehol, semmiképpen sem akarok az alatt teljesíteni, amit már tudok.

– Elfogad téged a zenészsakma?

– Mit nevezünk zenészsakmának? A zsűriben is van, aki nehezen fogad el, biztos olyanok is akadnak, akiknek a hideg futkos a hátukon, ha én megszólalok. De Charlie egyszer azt mondta, hogy k...jó, amit csinállok. Félve találkoztam vele. Szegeden, amikor be akartak mutatni neki, először azt mondtam, inkább ne. Aztán mégis bemutatnak, meghallgatott. Nekem Charlie a szakma csúcsa, ezért ez a dicséret életem végéig elég lesz.

– Van testvéred?

– Huszonhat éves öcsém és egy hétéves húgom, a szüleim elváltak.

– Tudsz időt tölteni a húgoddal?

– Más városban élek, de nagyon igyekszem jelen lenni az életében. Gyerekkoromban sokat olvastam, ez most nagyon jól jön, mert mesélek neki a csillagokról, a dinoszauruszokról. Egyelőre nem nagyon tudott kifogni rajtam a kérdéseivel. Ott vagyok a húgom életének fontos eseményein is, például az óvodai, adventi előadásán. Az én szüleimtől ezt a fajta támogatást nem kaptam meg. Nincs bennem harag, hiszen ezért lettem az, aki ma vagyok, de akkor nagyon fontos lett volna, hogy ott legyenek a meccseimen. Hogy figyelemmel kísérjék a fejlődésemet, amit csinállok. Hiába volt nagy szorgalmam, egy gyerekben ilyenkor elsilányul az igyekezet, hiszen, ha ennyire nem vagyok érdekes, akkor nem is lehetek olyan jó. Mi másfajta figyelmet kaptunk. Én ezt is szeretném neki megadni. ♦

Fehérvári Gábor Alfréd, későbbi művésznévén Freddie 2014-ben, a Rising Star nevű tehetségkutatóban vált ismertté, amelyben 4. lett. Első igazi slágere a 2015-ben megjelent Mary Joe volt. 2016-ban Pioneer című dalával indult A Dal című versenyen, amelyet meg is nyert, így ő képviselte Magyarországot a 61. Eurovíziós Dalfesztiválon, ahol a döntőbe jutott. 2017-ben és 2018-ban ő lett a dalfesztivál egyik magyarországi kommentátora, illetve a Duna Televízióban futó dalválasztó egyik műsorvezetője.

SOHA, SEHOL,
SEMMIKÉPPEN SEM
AKAROK AZ ALATT
TELJESÍTENI, AMIT
MÁR TUDOK.

